

Raadsheer bij Hof van Beroep: meer leep dan rechtvaardig

Ook voor magistraten in dienst van het ministerie van justitie zijn het barre tijden.

De bezuinigingswoede treft elk ministerie en komt daar bovenop nog dat bij justitie in België nog augiasstallen moeten gemest worden.

Net als bij Volksgezondheid trouwens, maar dat is een ander verhaal.

Blog op seniorennet
Blog op adhdfraude

www.haesbrouck.be
www.megablunder.net

Jaargang 10 nr. 934
10 februari 2016

Onuitroeibare augiasstallen bij volksgezondheid en justitie

Vakministers wentelen zich vriendelijk in de stank.

Als een arts fouten maakt, stoppen we niet met geneeskunde, als een rechter een onrechtvaardige uitspraak doet, stoppen we niet met justitie

Vandaar dat om de status van een schone schijn te blijven hooghouden, raadsheren met een tomeloze ambitie, juridische kennis combineren met mercantiele vaardigheden.

Een geblinddoekte vrouw Justitia heeft zo haar voordelen.

Er bestaan immers ook 'openbare ambtenaren' met een zelfstandigen-staaut, die over een grotere ambtelijke vrijheid beschikken (en dito vergoedingen), waarmee lucratieve constructies kunnen worden opgezet.

Omwille van de anonimiteit van een en ander gebruik ik een verhaal.
Voor de feiten noem ik andere 'objecten', laat dit een metafoor zijn, of zoiets.

Stel: de zitting bij het Hof van Beroep gaat over een zwaar vergrijp, met een dode als gevolg.

Vooraf zijn besluiten en tegenbesluiten uitgewisseld, het staat intussen vast dat de beschuldigde de dood van de persoon heeft veroorzaakt en de familie van het slachtoffer vraagt een bestraffing.

Terwille van dit verhaal nu, is de moordenaar toevallig een openbaar ambtenaar, van het heel vermogende soort met relaties als tentakels in alle gelederen van de maatschappij, maar bevreesd voor de imagoschade die hem zal te beurt vallen bij een eventuele veroordeling in die zaak.

Die persoon verlangt vanzelfsprekend de vrijspraak.
En in de perceptie van de maatschappij waarin wij allemaal leven, treedt een rechtbank in dat soort van zaken op als een onafhankelijke baken van vertrouwen en rechtvaardigheid.

Met procedures van hier tot ginder om vooral ten overstaan van alle partijen de kerk in het midden te houden.

De openbaar ambtenaar die zijn leven lang geld, macht en rijkdom heeft weten te vergaren op welke manier dan ook, en hier in deze specifieke zaak opnieuw, via taksen en een omweg nog een serieus vermogen kan opbouwen, pampert de armlastige raadsheren in beroep die, gekweld door inleveringen bij de staat en een steeds duurder levensstijl, wijkt voor de verleiding en gooit het op een akkoordje met de sjoemelende beschuldigde.

En zo geschiedt dan ook.

Tijdens de zitting vraagt de raadsheren aan de rouwende familie of het slachtoffer drie maanden voor de fouten nog leefde of niet. Vanzelfsprekend wel natuurlijk, maar na de feiten was de persoon dood, zo bleek althans uit de ondervraging op de echte zitting. Meer zelfs, op het zittingsverslag staat vermeld dat ter zitting het overlijdensbericht werd voorgelezen, in de vorm van een pleitnota, en dat die pleitnota zelfs met instemming van de tegenpartij aan het hof werd overgemaakt.

Maar er komt een arrest.

Waarbij gesteld is, dat op de zitting van drie maanden geleden de klagende familie heeft verklaard dat het slachtoffer wel leefde, waardoor niet kan gesteld worden dat de beschuldigde een strafbaar feit heeft gepleegd en dus moet vrijgesproken worden.

Dit is Kafka, denkt iedereen, maar dat is het niet.

In dit geval (een zitting in beroep) moeten de gedupeerden naar cassatie en het Belgisch rechtssysteem, voorziet dat bij een voorziening in cassatie geen nieuwe rechtsmiddelen mogen aangewend worden.
Cassatie onderzoekt alleen of er tijdens het proces in beroep vormfouten zijn gebeurd.

Een vormfout had bijvoorbeeld kunnen zijn, dat de datum van 16 maart in de plaats van 16 juni, had kunnen volstaan om het arrest te verbreken, omdat op de zitting van 16 juni de persoon er al niet meer was.

Maar hoe oordeelt een advocaat bij cassatie daarover?

"Dat is geen vormfout, maar een 'copy-paste' fout, tijdens de opmaak van het arrest".
En voor 'copy-paste'-fouten verbreekt cassatie geen arrest.
Waarvoor een (nieuwe) redenering met 16 juni als datum, een nieuw feit zou betekenen, wat niet tot de bevoegdheid van cassatie behoort.

Conclusie: het arrest zal niet verbroken worden, precies omdat de redenering van de raadsheren volledig in orde is, waarbij het Hof van Beroep van Gent concludeert dat op 16 maart het slachtoffer nog leefde en de beschuldigde dan ook moet vrijgesproken worden.

Immers, bij het Parket-Generaal loopt een (echte) strafklacht tegen de sjoemelende en zeer rijke openbaar-ambtenaar, waardoor het aldus 'correcte' arrest een belangrijke opsteker zal betekenen in zijn strijd om de gedupeerden in die zaak nog meer af te persen. Dit arrest bij het Hof van Beroep heeft het blijvend jaarlijks afpersen met grote sommen - taksen (nu al - tot en met 2015, begroot op 19.890€.) gelegaliseerd.
Dat laatste is GEEN metafoor, maar de realiteit.

Blijft de vraag of een ander samengesteld Hof van Beroep te Gent dat over de strafrechtelijke materie moet oordelen op een zelfde 'lepe' manier zal oordelen, nu er al een eerder arrest in kracht van gewijsde zal zijn gegaan.

Gelukkig is dat in ons land maar een alleenstaand feit en loopt verder alles normaal en dus op wieltjes.
Stel je voor dat zoiets ook andere burgers zou kunnen overkomen.
En dat een roddelpers dit akkefietje zou gaan opkloppen om een 'failed state' uit te roepen.

Het was immers al een klein beetje bibberen, toen op de achterkant van het laatste boek van Wim VandenEynde (Fortisgate, Uitgeverij Van Halewijck, 2016) deze conclusie afgedrukt staat:
"Het doet ernstige vragen rijzen over het functioneren van de rechterlijke macht in ons land".

Apotheker Fernand Haesbrouck, 25 juni 2016.